

danske forskning, så er jeg egentlig ikke sådan helt tryk ved, at det går helt så godt.

Det er rigtigt, at der netop har været en stor OECD-undersøgelse, der viser, at vi er gledet ned fra en 10. plads til en 14. plads, hvis vi sammenligner os med de lande, vi normalt ellers gerne vil være på niveau med, i forhold til, hvor mange ressourcer der bliver brugt på forskning. Regeringen har også en ambitiøs målsætning om, at 50 pct. af de unge skal have en videregående uddannelse, samtidig med at der reelt er blevet sparet på forskning og undervisning med den nuværende finanslov, der netop er blevet indgået.

Den redegørelse, som vi skal diskutere i dag, illustrerer meget godt problemet ved at adskille de videregående uddannelser i to ministerier, for når man diskuterer forskning, er man altså nødt til at diskutere både forskning og undervisning i sammenhæng.

Den her redegørelse behandler stort set kun forskning, og Undervisningsministeriet har så her i går afleveret sit bidrag til den store diskussion, der har været i medierne omkring udviklingskontrakter, og deres bidrag til, hvordan de kan indgå i forhold til undervisning.

Jeg synes ærlig talt, det er på tide, at der sker en koordinering, og det ville jo have været dejligt, hvis undervisningsministeren også havde været til stede, og man kunne jo egentlig også godt have forestillet sig, at der var blevet lavet en redegørelse om forskning og undervisning i samarbejde mellem Undervisningsministeriet og Forskningsministeriet.

Jeg vil godt starte med det ene hovedpunkt, som jo nok bliver forårets store tema, nemlig udviklingskontrakter. I SF er vi positive over for udviklingskontrakter, hvis de vel og mærke bruges til at fastsætte nogle overordnede mål, som man kan bruge til at fokusere på. Vi mener faktisk, at udviklingskontrakter kan være med til at styrke både nogle faglige og nogle forskningsmæssige diskussioner ude på universiteterne, men det er vigtigt, at udviklingskontrakterne bliver fulgt op økonomisk, så de videregående uddannelser ved, hvilke rammer de kan udvikle sig inden for.

Jeg lyttede med interesse til fru Hanne Severinsens indlæg, hvor hun lagde op til, at det var på tide, at vi lavede en ny flerårsaftale her i Folketinget. Det synes vi er en god idé i SF og vil høre, om det er noget, som regeringen vil overveje at tage initiativ til.

I den forbindelse synes vi også, det er oplagt at se på taxameterordningen, f.eks. ved at sætte en grænse for, hvor stor årligt udsving der kan være i taxametrene, så et fakultet ikke er nødt til at fyre en række forskere, fordi der et år er faldende søgning, f.eks. som vi ser med naturvidenskaberne i øjeblikket.

Nu er det selvfølgelig svært igen, fordi Undervisningsministeriet og Forskningsministeriet er kommet med hver deres redegørelse, men Undervisningsministeriet nævner i deres udkast til resultatkontrakter, at nye resultatkriterier kan danne grundlag for en videreudvikling af det eksisterende taxametersystem. Jeg vil høre, om forskningsministeren har gjort sig nogen tanker om, hvad den videreudvikling af det eksisterende taxametersystem kunne være.

Vi har her til morgen fået et revideret udkast til udviklingskontrakter. Det har selvfølgelig været svært at nå at kigge det grundigt igennem, men en ting faldt jeg i hvert fald over. Der står nemlig i det nye forslag, at med udviklingskontrakter indføres der ikke et nyt bevillingssystem, men det er naturligt, at institutioner, der opfylder ambitiøse mål, står i en gunstigere position, når der skal omprioriteres eller fordeles nye bevillinger. Det vil sige, at Forskningsministeriet, sådan som jeg læser det, ligger op til en eller anden form for belønningssystem, og jeg vil gerne bede forskningsministeren om at uddybe, hvad man egentlig forestiller sig.

Forskningsministerens første udkast synes jeg med rette er blevet modtaget med stor skepsis ude på universiteterne, for det var ved god detaljestyring frem for overordnede mål. Jeg kan se, at det er blevet reduceret i hvert fald sidemæssigt i omfang, og nu må vi jo så gå lidt mere i detaljer med, om det rent faktisk lever op til, at det kan bruges til målstyring og ikke detaljestyring.

Derfor er jeg nødt til at tage udgangspunkt i Undervisningsministeriets oplæg til en udviklingskontrakt, som jeg egentlig synes indeholder det, som er nogle af de gode ting, der kunne være i det.

For det første understreger Undervisningsministeriet, at man ikke kritikløst kan overføre principper fra andre resultatkontrakter i staten til universitetsverdenen. De fremhæver også, at man kun skal opstille ganske få resultatkrav for at skærpe koncentrationen, og at resultatkontrakter eller udviklingskontrakter skal være et supplement til universiteternes virksomhedsregnskaber og strategiplaner.